

Hlas československých katolických biskupů a ordinářů věřícím v hodině velké zkoušky

Draží věřící!

V nesmírně vážné chvíli našeho náboženského i národního života, obracíme se na vás, tímto listem, právem učící církve. Láska k národu i lidu Československé republiky vede nás, abychom k vám promluvili v rozhodujících dnech, kdy jste se stali svědky útoků na jednotu a vedení katolické Církve u nás. Abyste věděli, kde je pravda a právo a vaše místo v církvi i v národě, slyšte hlas svých pastýřů, kteří u vědomí odpovědnosti před Bohem a svědomím celého světa, po zralé úvaze nemohou již mlčet.

Všichni jste v poslední době svědky široce založené akce, jejímž cílem je přinutit čs. biskupy k uzavření dohody mezi církví a státem. Sdílíme s naší veřejností názor, že poměr Církve a státu je neutěšený a bolestný. Tento stav je jistě nepřirozený neboť obě společnosti se mají vzájemně doplňovati, a nepřispívá ani k všeobecnému, veřejnému a vnitřnímu klidu věřících. Nejhorší na tom je, že i přemnozí věrní katolíci duševně trpí, neboť jistě milují upřímně svou církev a svůj stát a jsou plni obav o jejich budoucnost.

To způsobuje i nám biskupům, kteří jsme z ustanovení Božího strážci odkazu Kristova a zodpovídáme před Ním za spásu vašich duší, nemalou bolest. Bolí nás to tím více, že veškerá zodpovědnost za neúspěch jednání je od lidí nedosti informovaných svalována na nás, jímž je vaše věčné i časné blaho největším pokladem, pro nějž jsme ochotni obětovati všechno.

Chápeme vaše samozřejmé právo, že chcete býti informováni pravdivě i z naší strany, neboť jsme o to ustavičně z různých stran žádáni. Nemajíce již jiné možnosti, pokoušíme se o to, jak nám přikazuje naše svědomí, tímto pastýřským listem, prosíme při tom Boha, aby hlas pastýřů dospěl k vašemu sluchu, aby byl slyšen s vírou a správně pochopen. Také nám, strážcům pravd a zákonů Božích, záleží nemálo na upřímné a spravedlivé dohodě se státem. Nemůže nám být přece lhostejno, jsou-li naše poměry příznivé rozvoji křesťanského života či nikoliv. Vždyť jsou nám známy překážky, které se staví dnes v cestu křesťanskému smýšlení a hlavně jeho uskutečňování v denním praktickém životě.

Víme dobře, kolika práv jste už bili zbaveni, tak jako ani vám není neznámo, kolik příkoří musela církev u nás v poslední době již vytrpět. Byli jsme si vždy vědomi tíhy své zodpovědnosti za spásu vašich duší před Bohem. Usilovali jsme vždy a usilujeme ještě dnes, i když s malou nadějí na úspěch, o to, abychom obhájili a zabezpečili svatá práva vás křesťanů jako svobodných občanů státu, jak to žádá přirozený i boží řád.

A k těmto všelidským a obecně uznávaným právům člověka patří netoliko svoboda soukromého náboženského přesvědčení a volnost prováděti náboženské úkony, ale i svobodné uskutečňování zásad tohoto přesvědčení jako norem života jednotlivců i společnosti, a to bez obav o osobní svobodu, občanskou rovnocennost a ohrožení existenčních práv.

K uskutečňování pak a k zabezpečení této náboženské svobody pro katolíky jsou v pojetí Církve z ustanovení Božího bezpodmínečně nutné tyto další předpoklady:

1. Uznání pravomoci sv. Otce jako nejvyšší viditelné hlavy Církve, jakož i uznání a respektování pravomoci biskupů s ním spojených. Neuznávat tuto zásadní skutečnost znamená neuznávat katolickou církev, jak ji chtěl mít Kristus, a každá akce, podnikaná mimo, nebo proti vůli biskupů, spojených s římským papežem, přerušuje její základní strukturu, rozbíjí jednotu Církve a směřuje nutně k jejímu zničení.
2. Dalšími zásadními předpoklady pro uznání pravé svobody Církve plynoucí z přirozeného práva je respektování výsostného práva rodičů na výchovu jejich dětí, zabezpečení nejen svobodné křesťanské výuky mládeže, ale i výchovy jak ve škole, tak i mimo školu, uznávání rodiny jako svátostného svazku i práv a povinností z toho plynoucích, jakož i práva věřících na shromažďování ve svobodných sdruženích a organizacích.
3. K tomu přistupují i nutné předpoklady svobodného náboženského života, bez nichž by byl ve svém celku i jednotlivců neuskutečnitelný. To jest: Potřebný počet církevních škol,

výchovných sociálně-charitativních ústavů, kulturních a dobročinných institucí, svobodný tisk periodický i knižní v dostatečném počtu, svobodný a neomezovaný přístup ke všem možnostem společenského a kulturního života.

4. Konečně jsou nezbytné i finanční prostředky a hmotné zabezpečení takových institucí a ústavů, neboť bez nich nebylo by možno církvi rozvinouti úspěšnou činnost k blahu našeho lidu a uchránit kostely a církevní budovy před neodvratným zchátráním a zkázou.

Toto všechno jsme již v potřebné míře měli a toto všechno bylo nám v poslední době odňato. V těžkých poměrech, za mnohých obtíží budovala církev u nás s krajními oběťmi z naší vůle, z vašich prostředků, pro vás a vaše děti sociální a výchovné ústavy, školy, semináře, exerciční domy, budovala svůj tisk, pastorační a spolkovou organizaci, vytvářejíc podmínky duchovního života.

A co z toho všeho za krátkou dobu zbylo? Nemusíme vám předkládati, drazí katolíci, o tom zvláštních důkazů. Poohlédněte se jen kolem, sledujte události a zjistíte snadno, že katolická Církev v Čs. republice za staleté služby národu, za svou kulturní a charitativní činnost, za oddanost svému lidu, za neohroženost a utrpení v době okupace, obdržela velmi trpkou odměnu. Stojí tu dnes oloupena, zbavena většiny svobod a práv, zneuctěna, pošpiněna skrytě i veřejně pronásledována.

Jen si všimněte, jak se vede dnes církvi v Československu! V rozhlase i veřejných projevech je vedena soustavná kampaň proti ní, zejména proti sv. Otcí a biskupům, kteří jsou její, Bohem stanovení představenými.

Posvátný charakter rodiny i svrchované právo rodičů na výchovu dětí jsou záměrně podkopávány.

Všechn náboženský tisk, až na výjimky zcela bezvýznamné, byl zrušen; byly zastaveny dokonce i úřední věstníky ordinářů, jež informovaly kněžstvo o důležitých státních zákonech a nařízeních. Místo nich byl zaveden min. školství, věd a umění tzv. Věstník katolického duchovenstva, který zdaleka není katolický, poněvadž nemá církevního schválení, je vydáván proti vůli ordinářů a ač je určen katolickým duchovním, je řízen nekatolíky v duchu proticírkevním a snaží se spravovat přímo státními orgány záležitosti zcela církevní a vyřadit tak biskupy z vykonávání jejich pravomocí. Každá katolická kniha, jež má být vydána, dokonce i knihy modlitební, jsou podrobovány předběžné státní cenzuře, do katolických nakladatelství jsou dosazováni státní zmocněnci.

Byly vydány, pod výhrůžkou trestu, zákazy jakéhokoliv shromažďování a školení katolíků mimo kostel ano i osud kostelů, jak naznačují nucené soupisy bohoslužebných předmětů a posvátných nádob, je jak se zdá, nejistý. Církev je zbavena posledního zbytku majetku, není respektováno ani zákonem stanovené minimum, v mnoha případech byla zastavena duchovenstvu i výplata kongruy.

Církevní školy už téměř neexistují a osud těch několika zbývajících zůstává v trapné nejistotě o svou budoucnost, čímž trpí nejvíce žáci a jejich rodiče. Byl dokonce vykonáván nátlak na rodiče, aby vzali své děti z církevních škol a to přímo pod výhrůžkou existenčních následků. Učitelé náboženství jsou ideově prověřováni a jsou jim dávány směrnice jak učit náboženství v duchu materialistickém.

Jakákoliv náboženská výchova mládeže ve spolcích, mariánských družinách, eucharistických kroužcích apod. byla na mnoha místech pod trestními následky zakázána a je soustavně znemožňována tím, že si stát osvojil monopol materialistické školní i mimoškolní výchovy, takže výchova v duchu křesťanském je znemožňována a je považována téměř za ilegální.

V tomto ohledu dostali jsme se tak daleko, že dokonce i na bohoslovecké fakulty a učiliště byli dosazeni lektoři, tzv. společenských nauk, jejichž posláním je dosíci postupně, aby dokonce i naši bohoslovci byli vychováni v ideologii materialistické.

Zcela protizákonně bylo nařízeno provedení soupisu veškerého církevního jmění, dokonce i kostelních sbírek, a přímým šetřením na místě byl proveden takový soupis v mnoha případech bezohlednými protiústavními prohlídkami. Činí se neustálé pokusy o odnětí zbývajících církevních budov, jejich

náboženskému poslání, zejména o zabránění celých klášterů a ústavů pro výchovu kněžského a řeholního dorostu.

Zvláště na Slovensku bylo násilně vystěhováno několik řeholních domů a kněží odvezeni nákladními auty. Ministerstvem vnitra byly vydány směrnice Krajským velitelstvím státní bezpečnosti o tom, jak postupovati proti církvi a jejím příslušníkům. Byla někde zakázána již i duchovní cvičení, na mnoha místech byly znemožňovány náboženské pouti, nebo jich bylo zneužito k účelům nenáboženským.

Konference biskupů v Dolním Smokovci, jež měla zaujmout stanovisko k požadavkům vlády, musela být přerušena pro odhalení odposlouchávacího zařízení v zasedací síni. Ministerstvo vnitra bylo požádáno o vyšetření a dosud nepodaló uspokojivé odpovědi. Poslední konference biskupů v Praze byla rušena bezpečnostními orgány, přičemž došlo k obsazení pražské konsistoře státním zplnomocněncem a arcibiskupská residence byla dána pod dozor tajné policie, takže svoboda předsedy biskupských konferencí byla zcela omezena.

A při tom jsou taková opatření krajním rušením ústavních svobod a mnoha dosud platných zákonů. V celku možno říci, že mimo kostel je každá náboženská činnost znemožněna a do kostelů se bojí leckde věřící veřejně jít, aby nebyli obviňováni z reakce a nehrozila jim ztráta existence. Je jisto, že se i takto vytvářejí poměry, které jsou nejen v rozporu s právy Božími, nýbrž protiví se i samému přirozenému právu a všeobecně uznávaným právům člověka.

Sud'te sami, draží katolíci, po zjištění těchto skutečností, byl-li stát nějak Církvi poškozen, či je-li tomu právě naopak! Vždyť celá záležitost dohody Církve se státem by byla vlastně bezpředmětnou, kdyby nebyl stát církev poškodil dříve a zbavil ji většiny práv! Celé to organizované volání po dohodě bylo zcela zbytečné, kdyby vládní činitelé předem o vlastní újmě zasáhli ještě před zahájením do církevních svobod a práv a tímto jednostranným zásahem nevytvořili sami bolestnou situaci, v níž byla církev již dříve zbavena toho, co mělo být předmětem dohody, takže ve skutečnosti byla připravena o všechny možnosti úspěšného jednání a postavena před volbu: podrobit se diktátu nebo pronásledování.

Přes tyto bolestné skutečnosti byl čs. episkopát vždy ochoten vyjednávat a vskutku vyjednával svými delegovanými zástupci, přinášeje krajní oběti, aby dosáhl aspoň v nejpodstatnějších věcech nějaké úpravy záležitostí a aby zabezpečil svým věřícím nejzákladnější podmínky náboženského života. Zjistil však vždy s velikou bolestí, že přes všechnu jeho dobrou vůli nemůže se tak státi leč za cenu nejen zásadních ústupků, nýbrž i za cenu zneužití Církve proti jejímu božskému poslání. Při tom po celou dobu, v níž jednání probíhalo, bylo namnoze proti církvi postupováno stále nepřátelsky, čímž byla důvěra biskupů v úspěch jednání soustavně podlamována.

Položte si nyní, draží katolíci, sami otázku: mohli jsme my, biskupové, býti s tímto vším spokojeni a přistoupit na každý požadavek, i když byl v rozporu s přirozeným a Božím zákonem? Mohli jsme před svým věřícím lidem a před celým světem schváliti každý vývoj, i když se nesrovnával s duchem nauky Ježíše Krista? Věru, rádi dáváme císaři, co je císařovo, ale nebylo možno obětovati i to, co patří Bohu, poněvadž poslouchati sluší více Boha než lidi (Skut 5;29).

Tento negativní postoj státu vůči církvi nelze ospravedlňovati ani tvrzením, že biskupové odmítli jasné prohlášení loajality vůči republice, neboť toto tvrzení neodpovídá pravdě. Prohlašujeme, že jsme vůči republice byli vždy loajální, zdůraznili jsme to již několikrát a vyplývá to i z přísahy republiky, kterou jsme složili při nastolení svého úřadu. Loajální postoj k republice je tedy pro nás samozřejmostí a jistě své přísaze věrni zůstaneme.

Proto jsme žádali vždy i na svém duchovenstvu, aby se zdrželo každé politické akce, tedy tím spíše akcí ilegálních a protistátních. Nemůžeme však mlčet k hrubému porušování práv Církve svaté a zneužívání politické moci proti ní. Hájíme-li tedy, jak je naší povinností práv Církve svaté, nechceme tím nijak poškozovati zájmů státu. Právě naopak, činíme to v zájmu státu samého a pro blaho národa.

Nejbolestnější při tom všem je, že nemáme žádné možnosti obhájit se proti hrubým a nepravdivým útokům.

Dějí se všemožné pokusy vyřadit nás z pastýřského úřadu úplně a řízení Církve si osobují lidé nevěřící, lidé od Církve odpadlí a takoví, kteří nemají žádného práva, žádné kompetence a žádného církevního poslání. Již nám nezbývá nic jiného než vyčerpat své energie a mařiti čas ustavičnými protesty a zákroky proti zabírání církevních institucí, škol a klášterů, proti deptání všech církevních práv a náboženských svobod, protesty, na které nikdo neodpovídá, jichž nikdo nedbá a které nemají žádného praktického účinku.

Nejde tedy v celém tom dnešním dění, jak bylo již řečeno, o nedostatek kladného postoje Církve ke státu, nejde ani o žádnou reakci. Neboť vládní forma a uspořádání společenského života není hlavním předmětem našeho zájmu. Nás musí zajímat to, je-li taková forma příznivá rozvoji náboženského života a je-li možno takovou společenskou přestavbu uvést nějak v soulad s naukou Ježíše Krista.

Nejde ani o příklon ke kapitalismu. Vždyť víme, že ani liberální kapitalistická společnost neodpovídá ideálům křesťanství a kapitalismus byl Církví několikrát odsouzen. Vy sami víte nejlépe, že nynější vaši biskupové kapitalisty nejsou. A jistě by se jim vedlo dnes lépe, kdyby byli ochotni voliti cestu Jidášovu. Přejeme našemu pracujícimu lidu všechny sociální vymoženosti i zlepšení sociální úrovně, přejeme si jen, aby se jeho životní úroveň skutečně zlepšovala a aby úměrně se vzrůstem hmotného blahobytu byly vytvářeny i hmotné podmínky pro zdokonalení mravního a náboženského života.

Vážnost doby nás však nutí k naprosté věrnosti k zásadám a k důslednosti v jednání. Jde vpravdě o soustavné a dobře plánované a důsledně prováděné pronásledování katolické Církve v Československu.

Na tom ničeho nezmění ani resoluce odhlasovaná podle předem stanoveného plánu na schůzi tzv. „Katolické akce“ v Obecním domě v Praze dne 10. června 1949, i když se v ní slibuje věrnost církvi svaté, uznání svatého otce za její viditelnou hlavu a podrobení se mu ve věcech týkajících se víry, mravů a církevní disciplíny a uznání pravomoci biskupů ve věcech víry a mravů. Schůze tato, tajně připravovaná, svolána byla mimo vědomí a proti vůli biskupů a její cíl byl jasný: znemožnit ještě více pravomoc a vliv biskupů. Vždyť byla obeslána převážně placenými delegáty vyslanými od Akčních výborů, delegáty, kteří namnoze nevěděli vůbec, oč jde, a netušili, že jejich podpisu na presenční listině bude zneužito pro tzv. „Katolickou akci“.

Z toho důvodu sbor biskupů na konferenci konané dne 15. června 1949 byl nucen prohlásit, že tato tzv. Katolická akce není akcí katolickou, nýbrž hnutím rozkolným a že každá účast a spolupráce na ní musí být stíhána církevními tresty. Inspirátoři a svolavatelé upadli již ipso facto do exkomunikace, tj. byli vyloučeni z Církve podle ca. 2334, odst. 2 a can. 2331 par. 2, Zákoníku církevního práva. Neboť celá akce je namířena proti jednotě církve a církevní kázni.

Podobným způsobem, jak shora uvedeno, zneužito bylo i podpisu mnoha duchovních jako projevu s tzv. „Katolickou akcí“, neboť nevěděli ničeho o jejím poslání a podpisy jejich byly vylákány namnoze pod zcela jinými hesly, jako že jsou pro spravedlivou dohodu, pro zachování církevních práv, pro vyučování náboženství na školách, pro uznání sv. Otce jako viditelné hlavy Církve, při čemž nechtěli podnikati ničeho proti vůli ordinářů, naopak chtěli podporovati jejich snahy pro uskutečnění dohody tak, aby odpovídala zájmům Církve ve smyslu církevních předpisů. Tito kněží dali tedy své podpisy většinou oklamání a pod nátlakem, nejednali ani vědomě, ani dobrovolně a zachovávají samozřejmě věrnost církvi svaté, oddanost svým biskupům, jak mnozí již soukromě i veřejně prohlásili. Jména mnohých pak byla uveřejněna zcela bez jejich vědomí, ano i proti jejich vůli a protestům.

Katoličtí biskupové tedy pro budoucnost upozorňují, že každý pokus o založení diecézních, krajských, okresních nebo farních tzv. „Katolických akcí“ je církevně zakázán a duchovní i laici, kteří se zakládání takových akcí osobně zúčastní nebo (...) obcování z katolické církve.

Také tzv. „Katolické noviny“ vydávané výborem „Katolické akce“ postrádají samozřejmě schválení biskupů a nelze je považovati za katolické. Je tedy jejich četba i přechovávání a rozšiřování církevně zakázáno.

Duchovenstvo si musí být také vědomo, že nařízení vydávaná konsistořemi pod národní správou jsou nejen církevně nezávazná, nýbrž že je ve svědomí zavázáno dodržovati jen ta nařízení a odvolání, o nichž jsou bezpečně přesvědčeni, že jsou vydána příslušnými ordináři. Jako zodpovědní představitelé katolické církve v Československé republice cítíme samozřejmě tíživou zodpovědnost za vývoj náboženských událostí v našich vlastech a nezastíráme si, že nadešla rozhodující chvíle velikých zkoušek pro naše drahé věřící i pro naše věrné duchovenstvo.

Má-li však býti, jak se říká, hlavním cílem všeho toho, co se nyní proti československým katolickým biskupům všemi prostředky organizuje, přiměti je k spravedlivé dohodě mezi Církví a státem, pak prohlašujeme, že bylo celé toto tažení zbytečné. Českoslovenští katoličtí ordináři měli a mají sami největší zájem, aby k upřímné a spravedlivé dohodě mezi Církví a státem došlo a nepřestávají se modlit na ten úmysl.

Přejí si však, aby došlo k opravdové dohodě, na jejímž podkladě by církev mohla rozvinouti veškerou svou bohatou činnost a uplatniti celý svůj mravní vliv ve prospěch státu a jeho lidu. Chtějí, aby katolíci mohli uplatnit svobodně svůj světový názor a dle něho zařídití svůj život, neboť náboženství má ovládat veškeré jednání člověka. Nepřejeme si však, aby se církev stala pouhou služkou státu, čili nositelkou jiného světového názoru pod křesťanskou náboženskou rouškou.

Biskupové si přejí dohodu, nikoliv diktát.

V tomto smyslu stanovili již katoličtí ordináři na biskupské konferenci, konané dne 7. června 1949 v Olomouci, zásadní podmínky, na jejichž podkladě by byla možná dohoda, budou-li předem vládou přijaty a zaručeny tyto podmínky:

1. Křesťanský světový názor bude i ve veřejném životě a výchově respektován a uznáván a to jak slovem, tak i skutkem.
2. Vláda uzná duchovní pravomoc římského papeže jako nejvyšší hlavy Církve ve věcech náboženských a církevních dle platných církevních předpisů a prohlásí, že výkon této duchovní moci se nedotýká státní suverenity, nýbrž, že je samozřejmým důsledkem uznávaných základních lidských práv a zejména svobody náboženské.
3. Před započítím jednání budou odvolána všechna opatření omezující a ohrožující náboženskou svobodu katolíků v ČSR, zejména náboženskou svobodu ve výchově mládeže.
4. Mimo to:
 - a) bude ihned zastaven Věstník katolického duchovenstva vydávaný MŠVÚ a bude povoleno vydávání všech úředních ordinariátních věstníků.
 - b) bude odvolán výnos MŠVÚ ze dne 23. května 1949 o uprázdnění církevních úradů a prebend, jakož i výnos min. vnitra ze dne 9. května 1949 o omezení svobody shromažďovací a spolkové i výnos pro Krajské a Okresní velitelství SNB o postupu vůči katolické církvi.
 - c) zrušeny budou všechny zákazy týkající se exercicií i všech náboženských úkonů.
5. K těmto podmínkám přistupuje dnes samozřejmě další požadavek, že vláda nebude podporovati nově vytvořenou tzv. Katolickou akci a nebude jí poskytovati státní záštitu.

Žádati splnění těchto podmínek velí nám naše arcipastýřská zodpovědnost před Bohem i před vámi a před svědomím národa; protože bez jejich splnění Církev nebyla by již Církví Kristovou a nemohla by splniti své duchovní poslání, tj. učiti, posvěcovati a řídití.

Jsme jisti, drazí bratři a sestry v Kristu, že schvalujete tento náš postoj a obezřetnost. Museli bychom se cítit před vámi zahanbeni, kdybychom si počínali jinak, kdybychom si nepočínali jako pastýři, kteří

jsou v zájmu vaší spásy ochotni dát i svůj život za ovce své, nýbrž jako pastýři najatí, kteří své stáde v době nebezpečí zrádně opouštějí.

Pomáhejte nám a posilujte nás svými modlitbami, svým vpravdě křesťanským životem i svou bezvýhradnou oddaností dobré Matce církvi, aby za přispění Ducha sv. byla nalezena schůdná cesta pro úpravu církevně státních poměrů. Kdyby však již k takové dohodě dojíti nemohlo, poněvadž bylo rozhodnuto zahájit všemi prostředky vyhlazovací boj proti církvi Kristově a zneužití ji zastřeným způsobem pro cíle bezbožecké, pak nadešla hodina zkoušky pro katolíky v Československu; nadešla chvíle, v níž je třeba uvědomit si slova apoštola sv. Petra: „Miláčkové nedivte se tomu soužení, které na vás přichází jako zkouška, jako by se vám dělo něco neobvyklého, nýbrž radujte se, poněvadž máte účast na utrpeních Kristových, abyste se také, až se zjeví Jeho sláva, zaradovali a zaplesali.“ (1Petr 4;12-13).

Každá zkouška je z dopuštění božího a přispěje jistě ke spásě našich duší. Je příležitostí, abychom osvědčili svou věrnost Kristu, abychom odčinili za své poklesky a abychom se naučili býti katolíky celými a důslednými. Národ se na vás dívá, jak v této historické chvíli ve své zkoušce obstojíte. Katolíci celého světa jsou s vámi spojeni.

Zůstaňte věrni svým biskupům, kteří s vámi trpí a nedejte se zviklati ani tehdy, kdyby k vám nemohl proniknout jejich hlas. Církve je nezničitelná a trpět pro Krista je největší slávou. Nedejte se másti falešnými proroky, střežte se dravých vlků i v rouše beránčím. Nedejte se vyprovokovati k nepředloženým činům. Bděte a modlete se.

Všichni svatí a světice Boží, kteří jste byli vězněni a mučeni pro Krista, orodujte za nás! Božské srdce, pro naše hříchy na základě falešného rozsudku probodené, smiluj se nad námi! Žehnáme všem, hlavně pak těm kdo trpí nebo budou trpěti protivenství pro spravedlnost: Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Josef, arcibiskup pražský
Josef Karel, arcibiskup olomoucký
Ján, biskup spišský
Jozef, biskup, apoštolský administrátor košický
Pavol, biskup prešovský
Mořic, biskup královéhradecký
Andrej, biskup banskobystrický
Karel, biskup brněnský
Josef, biskup českobudějovický
Štěpán, biskup litoměřický
Eduard, biskup, apoštolský administrátor nitranský
František, apoštolský administrátor české části vratislavské diecése
Ambróz, apoštolský administrátor trnavský
Róbert, kapitulní vikář rožňavský

V Praze dne 15. června 1949